

blande sig med andre af Egnens Familier. Hans medfødte Undseelse havde hurtigt faaet ham til at trække sig tilbage fra enhver personlig Tilnærmelse, efter at Befolkningen — næsten umiddelbart efter hans første Præken — saa utvetydigt havde lagt et uvenligt Sindelag imod ham for Dagen.

Men i Dag var det, som om Solen og Vaarlufsten indblæste ham fornyet Mod, og han fattede den Beslutning endelig at gøre Alvor af sit Besøg. Han sagde til sig selv, at han dog ikke kunde blive ved at leve her paa denne Maade, at der nødvendigt maatte træffes en Afgørelse. Han følte i dette Øjeblik, at han skyldte sig selv ikke at tøve længer med at komme til Klarhed over sin Stilling men gøre et sidste Forsøg paa at fatte Grunden til den Misstemning, der saa pludseligt havde rejst sig imod ham.

Han knappede sin Frakke, børstede sig lidt, trak en sort Handske paa den venstre Haand og gik med faste Skridt ned imod Byen.

VII.

Det var første Gang, at Emanuel viste sig i Skibberup uden Præstekjole. Hans Tilsynekomst